

Др *Катарина ЈОВИЧИЋ**

ГАРАНЦИЈА ПРОДАВЦА У ЗАКОНУ О ОБЛИГАЦИОНИМ ОДНОСИМА И ЗАКОНУ О ЗАШТИТИ ПОТРОШАЧА¹

Резиме

Купац код уговора о продаји има право да му продавац преда ствар која по квалитету одговара ономе што је уговорено. Одговорност продавца за недостатке је регулисана Законом о облигационим односима, али поред тога и Законом о заштити потрошача који се примењује у продајама код којих купац има статус потрошача. Оба прописа регулишу два основа одговорности продавца: законски режим одговорности, и одговорност по основу гаранције. У раду се посебно анализира одговорност продавца / трговца по основу гаранције, указује се на сличности и разлике њеног регулисања у наведеним прописима. У закључним разматрањима идентификују се и анализирају дилеме у вези са правима потрошача у овој ситуацији, које постоје зато што у потрошачким уговорима долази у обзир примена оба прописа.

Кључне речи: *продавац, потрошач, гаранција продавца / трговца, Закон о заштити потрошача, Закон о облигационим односима.*

І Увод

Из обавезе продавца да преда ствар купцу произлази и његова дужност да гарантује да она нема материјалне недостатке. Ствар која се

* Научни сарадник у Институту за упоредно право, Београд

1 Овај рад је настао као резултат рада на пројекту Института за упоредно право „Српско и европско право - упоређивање и усаглашавање” (евиденциони број: 170031), који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја.

продаје мора имати одређена својства,² пре свих она која су обећана уговором.³ Када то питање уговором није уређено, нити је продавац на други начин упознат са сврхом за коју купац набавља одређену ствар, тада се евентуалне спорне ситуације око (не)постојања недостатака предмета продаје решавају на основу правила релевантних прописа. За уговоре грађанског права то је Закон о облигационим односима (даље: ЗОО)⁴, а запотрошачке уговоре примарано је оно што предвиђа Закон о заштити потрошача⁵ (даље: ЗЗП), док се и у тим уговорима примењује ЗОО али као допунски пропис.⁶

Имајући у виду да су правила ЗОО о одговорности продавца за материјалне недостатке диспозитивне природе, у грађанским продајама се уговором она може умањити. Употрошачким продајама то није дозвољено јер су норме ЗЗП империтивног карактера.⁷ Супротно томе, не постоји сметња да продавац у обе врсте уговора прихвати строже услове одговорности за недостатке. Шта више, он то релативно често и чини на тај начин што купцу даје гаранцију. Гаранција продавца тако омогућава проширење његове одговорности за материјалне недостатке и на ситуације у којима он, према правилима ЗОО односно ЗЗП, не би одговарао у конкретном случају.

Настанак института гаранције продавца везује се за трговинску праксу у продаји машина и инвестиционе опреме, посебно у случајевима када је произвођач истовремено и продавац ове робе. Он би се тзв. клаузулом о гаранцији обавезивао да поправи ствар ако се за то укаже потреба, у одређеном року. Касније се ова гаранција проширила и на малопр-

2 Већина аутора физички недостатак схвата као функционални, а не концептуални недостатак, односно да нису битне несавршености саме по себи, већ само оне које онемогућавају или ометају употребу ствари. Младен Драшкић, *Обавезе продавца према унификованим прописима о међународној купопродаји*, Београд, 1966, 75; Младен Драшкић, Маја Станивук-вић, *Уговорно право међународне трговине*, Београд, 2005, 318.

3 Ако је уговором предвиђено да ствар има одређена својства онда ће само то бити меродавно макар она и немала својства која су за њу уобичајена.

4 Закон о облигационим односима - ЗОО, *Службени лист СФРЈ*, бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89, *Службени лист СРЈ*, бр. 31/93 и *Службени лист СЦГ*, бр. 1/2003, чл. 479, ст. 1, тач. 1-4.

5 Закон о заштити потрошача - ЗЗП, *Службени гласник РС*, бр. 62/2014, чл. 50, ст. 2, тач. 1-4. За неке ствари тражи се да имају прописан квалитет, што је у функцији обезбеђења безбедности производа (нпр. животне намирнице) и у том случају питање (не)постојања недостатака се цени према тим, посебним прописима,

6 ЗЗП, чл. 3, ст.7: „На односе између потрошача и трговца који нису уређени одредбама овог закона, примењује се закон којим се уређују облигациони односи”.

7 ЗЗП, чл. 3.

дају, пре свега техничке робе чији произвођач издавањем гарантног листа преузима одговорност за њен квалитет и својства у одређеном периоду, под условом да се предмет правилно употребљава и чува како је прописано. Гаранција се у почетку заснивала искључиво на уговору,⁸ али је временом почелатoliko често да се употребљава да је данас редовно уређују законски прописи.⁹

Разлози и интереси који мотивишу произвођаче да дају гаранцију су различити. Без сумње томе је битно допринела чињеница даје масовна серијска производња сложене техничке робе или индустријских производа утицала на повећање броја кварова током њене употребе. У тој ситуацији произвођач, који је заинтересован да му једном продата ствар не буде враћена, купцу предаје гарантни лист којим се обавезује да у гарантном року отклони недостатке који се евентуално на њој појаве. Гарантујући тачно одређена својства, функције и употребу продате ствари произвођач (продавац) може и да искључи одговорност за мане које нису обухваћене гаранцијом, а за које би био одговоран на основу законских правила. Исту функцију има и гарантни рок, који се уговором може предвидети и у краћем трајању него што је то законом предвиђено.¹⁰

Временом се поставило питање да ли гарантни лист који издаје произвођач обавезује и продавца. С тим у вези у литератури су заступљена три мишљења: прво, по коме је носилац обавезе увек произвођач као далаца гарантног листа; друго, по коме купцу одговара продавац као друга уговорна страна; и треће које наводи да купцу одговарају и произвођач и продавац. Треће мишљење, које је за купца и најповољније, има највише присталица у правној теорији и у пракси, при чему преовлађује схватање да је њихова одговорност солидарна.¹¹

8 Јаков Радишић, *Гаранција за трајан квалитет и одговорност за штету од ствари са недостатком*, Београд, 1972, 12-15.

9 Гаранцију за исправно функционисање производа уређују превасходно грађански законници или закони о облигацијама, мада се одредбе о томе срећу и у прописима јавног права када је о промету појединих роба реч. У нашем праву овај облик одговорности уређује чл. 501. и даље ЗОО за грађанске продаје, као и чл. 54-55. ЗЗП за потрошачке продаје.

10 Добросав Митровић, „Уговорна гаранција за квалитет и функционисање ствари”, *Правни опус – Избор из радова 1957-2007*, Београд, 2007, 158-159.

11 Луција Спиновић – Јовановић, *Гаранције за исправно функционисање ствари*, Београд, 1975, 24-33. У нашем праву се прво сматрало да само произвођач одговара купцу по основу издатог гарантног листа (члан 15, став 2. и члан 23, став 3. Основног закона о промету робе из 1966. године), али је Законом о облигационим односима то промењено и сада се сматра да продавац, солидарно са произвођачем, одговара купцу по овом основу. То изричито предвиђа чл. 501. ЗОО по коме „...купац може ако ствар не функционише исправно, захтева-

Гаранција је увек временски ограничена и, по правилу, рок њеног важења почиње да таче од дана предаје ствари купцу, чак и када се тај дан и дан издавања гарантног листа не поклапају.

II Гаранција за исправно функционисање ствари према ЗОО

Ова гаранција везана је за уговоре о продаји техничке робе.¹² Права по основу гаранције почивају на гарантном листу који је продавац предао купцу уз продату ствар, а којим њен произвођач гарантује да ће та ствар исправно функционисати током одређеног периода.¹³ Закон не прецизира шта се сматра исправним функционисањем ствари па би требало узети да се то односи на квалитет који ствар чини подобном за њену редовну употребу. Ако купац, међутим, намерава ствар да користи за посебне намене иако је то било познато продавцу у тренутку закључења уговора, онда под исправним функционисањем треба сматрати квалитет подобан за уговорену, тј. посебну намену. Један гарантни лист се, по правилу, издаје за једну ствар, а могуће је издати гарантни лист за поједине делове ствари, нпр. гуме за аутомобил и др.¹⁴

Купац стиче право да реализује права по основу гаранције када се у оквиру гарантног рока на продатој ствари појаве недостаци, ако су испуњени предвиђени услови.¹⁵ Правна средства која му стоје на располагању су она предвиђена самом гаранцијом. Ипак, ако купац не успе да оствари своја права према гарантном листу онда он може да поставља захтеве према продавцу позивањем на посебна правила о одговорности продавца за материјалне недостатке.¹⁶

ти како од продавца тако и од произвођача да ствар оправи у разумном року или ако то не учини да му уместо ње преда ствар која функционише исправно”.

12 Чл. 501. ст. 1. примера ради наводи да су то машине, мотори, апарати и друге сличне ствари, што се цени од случаја до случаја.

13 Гарантни лист је услов одговорности продавца по гаранцији.

14 Слободан Перовић, *Коментар Закона о облигационим односима*, Београд, 1995, 942.

15 Издавањем гарантног листа произвођач, односно продавац редовно предвиђа да она важи само за одређене случајеве, односно под одређеним условима, на пример само за квалитет у погледу дизајна ствари, или под условом да је купац редовно и на предвиђени начин одржавао односно сервисирао продату ствар (ако је купио ауто да га је редовно сервисирао само у овлашћеном сервису).

16 Чл. 478-485. ЗОО.

Отклањање недостатака врши лице одговорно по гаранцији,¹⁷ по правилу, на један од следећих начина: отклања недостатке на месту где се ствар налази; тражи да му се ствар врати ради отклањања недостатака; уместо неисправне ствари купцу предаје нову, исправну; мења неисправни део ствари.

III Гаранција за квалитет према Закону о заштити потрошача

Закон о заштити потрошача, за разлику од ЗОО, не ограничава гаранцију само на техничку робу, нити је она нужно везана за гарантни лист произвођача. Давалац гаранције у потрошачком уговору је трговац, што обухвата како произвођача ствари тако и њеног увозника, трговца на велико и трговца на мало (продавац).¹⁸ У потрошачком праву гаранција је једнострана изјава воље трговца, којом он даје одређено обећање у вези са робом коју продаје. По правилу, ова изјава је и формално изражена у виду гарантног листа,¹⁹ који се издаје на неком трајном носачу записа.²⁰ Ипак, издавање гарантног листа није услов одговорности трговца по основу гаранције и он је дужан да га изда само ако му то затражи потро-

17 Одговорна лица по основу гарантног листа су, према чл. 501. ст.1. ЗОО како продавац, тако и произвођач ствари. То је у интересу купца јер му омогућава да се обрати било једном било другом са одговарајућим захтевом, према ономе што је њему једноставније и боље му одговара.

18 ЗЗП, чл. 5, ст. 1, тач. 31. Ово решење је у интересу потрошача. Ипак, овакво проширење даваоца гаранције (по природи ствари логично је да произвођач робе даје гаранцију) је потребно и да би се омогућило да што шири асортиман роба нађе на тржишту. Ово зато што произвођач некада предвиђа одговорност за саобразност на период мањи од две године, што је законски минимум, па таква роба не би могла да се продаје потрошачима ако неко други не би прихватио гаранцију на нивоу законског минимума.

19 Чланом 54, ст. 2, тач. 1) до 7) прописана је минимална садржина гарантног листа и она обухвата следеће податке: права потрошача по ЗЗП као и обавештење да гаранције не искључује нити утиче на права потрошача по основу законске одговорности продавца несаобразност робе уговору; назив и адреса даваоца гаранције; назив и адреса продавца (ако он није истовремено и давалац гаранције); датум предаје робе потрошачу; податке о роби; садржини гаранције, условима и поступку остваривања права; трајању гарантног рока и просторном важењу гаранције. Ако гарантни лист не садржи неки од наведених података, он ће ипак бити пуноважан, што је установљено у интересу потрошача (ЗЗП, чл. 54, ст.3).

20 Трајни носач записа представља средство које омогућава да се подаци сачувају, да им се накнадно приступи као и да се ти подаци репродукују у неизмењеном облику у периоду који одговара сврси чувања. Поред папира то су УСБ меморије, меморијске картице, чврсти дискови рачунара, читачи ЦД-а и електронска пошта. В. тач. 23. Уводне изјаве Директиве Европског парламента и Савета 2011/83/ЕУ о правима поротшача, *Службени лист ЕУ* бр. Л 304/64

шач.²¹ У том случају, као и у ситуацији када трговац изјави да гарантује за одређена својства ствари, гаранција се може сматрати изричитом. Она може бити и прећутна, што је случај продаје ствари за коју су одговарајућим прописом одређени квалитет и својства, као и рок трајања (нпр. животне намирнице). Прећутна је и гаранција која проистиче на основу онога што је продавац означио као својства робе у пропагандном материјалу, јер и такве објаве њега формално обавезују према потрошачу.²² При том, за његову одговорност у овом случају не би требало да има значаја чињеница да ли је потрошач био упознат са тим материјалом пре закључења уговора (у оквиру обавезе предуговорног обавештавања) или истовремено са његовим закључењем, па чак и након предаје ствари.²³ Значај поделе гаранције на изричите и прећутне више је теоријски него практичан, јер трговац у оба случаја одговара под истим условима.

Одговорност трговца по основу гаранције је временски ограничена и ово питање се код изричите гаранције редовно посебно уређује. Међутим, код прећутних гаранција, нарочито оних које не почивају на одговарајућем пропису, ово питање може бити сложеније због недостатка одговарајућих информација како у огласу, тако и у уговору. У том случају мора се препустити суду да коначно одлучи о року трајања гаранције, који ће то питање решити с обзиром на околности конкретног случаја²⁴.

Могуће је и да трговац гаранцијом предвиди мање права од оних које гарантује Закон о заштити потрошача, на пример, одреди краће време одговорности за несаобразност, или да установи редослед коришћења правних средстава потрошача итд.²⁵ У том случају, а имајући у виду да су одредбе ЗЗП императивне природе, ове би гаранције биле ништаве.²⁶

21 ЗЗП, чл. 54, ст. 3. Гарантни лист је само доказ о томе да је трговац дао гаранцију за квалитет.

22 ЗЗП, чл. 54, ст.1. (други део реченице).

23 О овом питању за уговор о међународној продаји робе видети детаљније: Ingeborg Schwenzer, „Art. 35”, *Commentary on the UN Convention on the International Sale of Goods (CISG)*, (eds. Peter Schlechtriem, Ingeborg Schwenzer), Oxford, 2005, 437-438.

24 У овом контексту требало би на основу правила о тумачењу уговора одредити колико тај рок траје, а ако то није могуће онда би дошло у обзир и примена других критеријума, нпр. колики је уобичајени рок трајања робе која је предмет уговора и др.

25 ЗЗП, чл. 3, ст. 2. предвиђа да су ништаве одредбе уговора које директно или индиректно ускраћују или ограничавају права потрошача која произлазе из закона. Поред тога, Закон кажњава трговце који би на такав начин злоупотребили израз „гаранција”. ЗЗП, чл. 160, ст. 1, тач. 19.

26 ЗЗП, чл. 55. одређује да се под злоупотребом израза „гаранција” сматра ситуација кад потрошач по тој гаранцији не стиче више права него из законске одговорности трговца за несаобразност робе уговору, односно других права у складу са ЗЗП.

Оцена да ли је поступање трговца у конкретном случају супротно закону или не врши се не само на основу онога што јенаведено у гарантном листу, већ се цене и његове изјаве које је дао у поступку оглашавања робе намењене продаји.

IV Однос између одговорности продавца по основу гаранције и његове законске одговорности за недостатке

Према Закону о облигационим односима одговорност продавца по основу гаранције за исправно функционисање ствари с једне стране, и његова одговорност за материјалне недостатке, с друге, међусобно се значајно разликују и то како у односу на предмет и субјекте одговорности, тако и на услове под којима се активирају. Тако, законска правила о одговорности за материјалне недостатке примењујусе на све уговоре о продаји, док се правила о гаранцији за исправно функционисање ствари примењују само ако је за робу издат гарантни лист. Субјекти који остварују право позивањем на законску одговорност продавца су сви купци, док само купац који је уз робу добио и гарантни лист има право да се позива на дату гаранцију. Законска одговорност продавца за материјалне недостатке обавезује само продавца, док код гаранције за исправно функционисање ствари поред продавца купцу одговара и произвођач као лице које, по правилу, даје гаранцију.²⁷

Иако су купцу независно од одговорности у питању у начелу призната иста права према продавцу (произвођачу), код гаранције за исправно функционисање ствари постоји редослед у њиховом остваривању,²⁸ док законска правила о одговорности за материјалне недостатке такво ограничење непредвиђају. Продавчева одговорност се не активира под истим условима у оба случаја и он одговара само за материјалне недостатке који су постојали у моменту преласка ризика, док та чињеница нема толики значај код одговорности по гаранцији за исправно функцио-

27 Владимир Капор, „Члан 501.”, *Коментар Закона о облигационим односима* (редактори Борислав Благојевић, Врлета Круљ), Београд, 1983, 1319-1320.

28 ЗОО, чл. 502. предвиђа да купац може, због неисправног функционисања ствари, од продавца, односно, од произвођача тражити оправку или замену ствари у току гарантног рока, а накнаду штете само због тога што је био лишен употребе ствари за време док је трајала оправка или замена. Чланом 504. ЗОО је предвиђено да купац може захтевати раскид уговора или снижење цене само под условом да продавац није извршио оправку или замену ствари у разумном року.

нисање ствари, код које је довољно и ако се недостаци појаве за време трајања гарантног рока.²⁹

С обзиром на наведене разлике, логично се поставља питање односа између ове две одговорности продавца. О томе, на жалост, нема јединственог става. Тако Капор³⁰ и Радишић³¹ сматрају да су обе ове одговорности паралелне и да купац, који по једном основу није у стању да се потпуно обештети, може користити право по другом основу. Супротно томе, Митровић је мишљења да је прописивањем посебних законских правила о гаранцији за исправно функционисање ствари установљена и посебна одговорност продавца (произвођача) и као таква, ова одговорност је примарна. Другим речима, купац који је добио гарантни лист дужан је да прво користи права по том основу па тек ако тим путем не успе да оствари своја права онда може да се позива на одговорност продавца за материјалне недостатке.³² На основу малог броја забележених одлука види да се судска пракса колеба о овом питању и да су у пресудама заступљена обасхватања.³³

Према Закону о заштити потрошача одговорност продавца за несаобразност и одговорност трговца по гаранцији се, такође, разликују по предмету и по субјектима. Наиме, правила о одговорности по основу гаранције примењују се само кад је трговац такву гаранцију дао потрошачу, док се правила о одговорности продавца за несаобразност примењују код свих уговора о продаји. Сходно томе, само потрошач коме је трговац дао гаранцију може да реализује права по том основу, док остали потрошачи своја права остварују на основу законских правила о одговорности продавца за несаобразност. У погледу услова заснивања ових одговорности нема битних разлика јер и једна и друга наступају под истим условом: да је недостатак постојао у моменту преласка ризика. О међусобном односу ове две одговорности нема забележених дилема, а не би требало

29 ЗОО, чл. 502, ст. 1. Опширније о разликама између одговорности продавца за материјалне недостатке и одговорности продавца по основу гаранције за исправно функционисање ствари, као и о правима купца у једном и у другом случају вид. В. Капор, 1320.

30 В. Капор, 1320.

31 Ј. Радишић, 42-46.

32 То, наводи Митровић, очигледно произлази из текста правила чл. 501, ст. 2. ЗОО који предвиђа да се правилима о гаранцији не dira у правила о одговорности продавца за недостатке ствари. Да се се желело омогућити купцу да бира основ одговорности продавца онда је то лако и и јасно могло у Закону да се предвиди. Добросав Митровић, „Члан 501.”, *Коментар Закона о облигационим односима* (главни редактор Слободан Перовић), Београд, 1995, 945-946.

33 Д. Митровић, 945.

да их буде с обзиром да су оне паралелне, тј. да потрошач може слободно да бира по ком основу ће тражити реализацију својих права. Овај закључак намеће се на основу текста чл. 54, ст. 6. ЗЗП у коме се наводи да гаранција не искључује нити утиче на права потрошача у вези са саобраа-зношћу робе уговору.

V Закључна разматрања

Одговорност продавца / трговца за материјалне недостатке је специфична и као таква је уређена посебним правилима. Купац у том случају има право да захтева извршење уговора у накнадном року или да раскине уговор под предвиђеним условима, што су правна средства која су му доступна и због било које друге повреде уговора од стране продавца. Међутим, он само по основу одговорности продавца за недостатке има право и на захтев за снижење цене. Продавац, с друге стране, само у тој ситуацији одговара купцу по два основа: по законским правилима о одговорности за недостатке (која су диспозитивна према ЗОО, а императивна по ЗЗП), као и по датој гаранцији.

Продавчева одговорност на основу гаранције по ЗОО и по ЗЗП нису регулисане идентичним правилима. Тако, гаранција за исправно функционисање ствари према ЗОО не мора нужно да значи и проширење одговорности продавца, за разлику од гаранцијетрговца према ЗЗП код које је то услов пуноважности гаранције. Даље, гаранција по ЗОО карактеристична је за техничку робу и њена садржина је, по правилу, ограничена на одговорност за исправно функционисање продате ствари, док гаранција по ЗЗП нема таква ограничења. Давалац гаранције по ЗОО је, по правилу, произвођач, док по ЗЗП гаранцију поред произвођача могу дати и увозник робе, трговац на велико као и трговац на мало. Ипак, у оба прописа одговорна лица по гаранцији су њен давалац и продавац као солидарни дужници према купцу / потрошачу.

Потрошач, према ЗЗП, нема ограничење у погледу избора врсте одговорности продавца / трговца на основу које ће захтевати реализацију својих права, док за купца по правилима ЗОО то није извесно, с обзиром да део судске праксе заступа став да је одговорност по гаранцији примарна у односу на одговорност продавца за материјалне недостатке.

Потрошачи као купци се, међутим, могу наћи у једној посебној дилеми због чињенице да се на потрошачке продаје, поред ЗЗП, приме-

њује и ЗОО као допунски пропис.³⁴ Потрошач, наиме, редовно прво користи права по основу ЗЗП (било позивањем на гаранцију, било позивањем на законску одговорност продавца за несаобразност) јер је то за њега, по правилу, повољније. Међутим, он није дужан да примарно користи систем заштите који му пружа ЗЗП, што би, на први поглед, могло да се закључи на основу чињенице да је ЗЗП *lex specialis* за потрошачке продаје у односу на ЗОО. Ово зато што је могуће да потрошачу у конкретној ситуацији боље одговара позивање на систем заштите према ЗОО. На пример, потрошач купи телевизор пре седам месеци уз гарантни лист за исправно функционисање ствари, у коме се даје обећање да ће телевизор бити замењен у року од три дана због било ког недостатка који се појави током годину дана од преузимања, колико траје гарантни рок. У тој ситуацији гаранција произвођача није пуноважна по ЗЗП (због краћег трајања рока одговорности трговца за несаобразност од законског режима) па би потрошач, примењујући правила ЗЗП као *lex specialis* имао право да се позива на општи режим одговорности трговца за несаобразност.³⁵ С обзиром да је протекло шест месеци у оквиру којих потрошач по ЗЗП има право избора правног средства у случају рекламације, као и да је услед протекла тог рока на њега прешао терет доказивања да је недостатак или његов узрок постојао у моменту преласка ризика³⁶, купац увиђа да му боље одговара заштита по гарантном листу који је пуноважан по ЗОО. Ово посебно зато што поступак решавања рекламације по ЗЗП може да траје дуже од три дана и да његов исход није увек изванредан (нпр. продавац може да процени да је недостатак занемарљив па због тога одбије да замени неисправну ствар), па у овом и другим сличним случајевима ЗОО пружа бољу заштиту потрошачу него ЗЗП. Имајући у виду да је основна и једина сврха Закона о заштити потрошача да потрошачима обезбеди

34 Ова дилема не постоји за купце у грађанским продајама, на које ЗЗП не може да се примени (осим ако уговором то није изричито предвиђено).

35 Овакве ситуације (кад гарантни лист који је пуноважан по ЗОО није пуноважан по ЗЗП) намећу следећа питања: да ли гарантни лист који је пуноважан по ЗОО губи своје правно дејство у потрошачким продајама ако истовремено не испуњава услове за пуноважну гаранцију по ЗЗП? Питање је и да ли би у том случају требало казнити даваоца гарантног листа због злоупотребе израза „гаранција” (што ЗЗП санкционише као прекршај у чл. 160. ст.1. тач. 29.)? Ако би одговор на ова питања био потврдан онда би то значило да је трговац дужан да код сваке конкретне продаје утврђује да ли купац истовремено има статус потрошача па да онда, с обзиром на ту околност, одлучује да ли ће предати гарантни лист или не. Јасно је да није реално од трговца очекивати да решавају то питање а и да би наметање такве обавезе значајно ометало промет роба.

36 О овоме више вид. Катарина Јовичић, Весна Дабетић-Трогрлић, „Захтев за откалњање несаобразности - члан 52”, *Коментар закона о заштити потрошача*, Београд, 2016, 177-184.

додатну (већу) заштиту од оне коју имају купци по ЗОО, не би требало ограничавати потрошача на примарну примену ЗЗП ако у конкретном случају он по ЗОО може боље да заштити своја права. Такво ограничење било би супротно циљу ЗЗП и као такво оно не може бити законито.

Katarina A. JOVIČIĆ, PhD

Research Fellow, Institute of Comparative Law, Belgrade

WARRANTY OF THE SELLER IN THE LAW OF OBLIGATIONS AND IN THE CONSUMER PROTECTION ACT

Summary

In the sales contract the seller has to hand over to the buyer a object sold in quality which corresponds to what is agreed upon in the contract. The seller's liability for deficiencies is regulated by the Law on Obligations, but beside that in the Law on Consumer Protection, which is to be applied in sales where the buyer has the status of a consumer. Both laws provide for two bases of the seller's responsibility for deficiencies: the statutory liability regime and the liability under the guarantee. In this article the responsibility of the seller / trader under the guarantee is analyzed and points to the similarities and differences in their regulation under mentioned laws. In concluding remarks identifies and analyzes the dilemmas regarding the rights of consumers in this situation, which exist because the application of both laws in consumer contracts is considered.

Keywords: *Seller, Consumer, Warranty of the Seller / Trader, Consumer Protection Act, Law on Obligations.*